

[Peter Nielsen.]

hvert fald. Det får vi nok at se. Fra vor side har vi ikke afvist forhandling, og det er heller ikke rigtigt at sige, at vi har sjusket med udvalgsarbejdet. Venstre og de konservative har ikke begæret flere møder i udvalget. Vi var enige om, at nu kunne vi lige så godt gå over til at skrive betænkning. Oppositionen har heller ikke fremført konkrete forslag. Det har jeg sagt en gang før, hvorefter det ærede medlem hr. Weikop erklærede, at man havde konkrete forslag, man havde det konkrete forslag, at vi kunne udsætte det hele. Problemerne løses dog ikke ved at blive udsat — og navnlig ikke den art problemer, det her drejer sig om; de bliver altid vanskeligere, hvis man ikke får dem løst i tide, som det også er blevet sagt af den højtærede finansminister.

Jeg vil altså afvise den påstand, at vi ikke har villet forhandle. Mellem anden og tredje behandling har vi udvalgs møder igen, og vi er stadig væk villige til at forhandle, men så må der være noget konkret fra den anden side at forhandle om.

Det dagsordensforslag, som de uafhængige har stillet, er holdt i almindelige agitationsvendinger, og der er heller ikke noget konkret i det om, hvor man ønsker der skal spares o. lign. Jeg foreslår, at man stemmer imod den foreslåede dagsorden.

Alfred Bøgh: Jeg har ikke meget at tilføje til det, jeg sagde i første omgang til det ærede medlem hr. Peter Nielsen. Det ærede medlem sagde nu, at han ikke havde skiftet mening. Det betød så lidt — var det 1 øre pr. km, eller hvad var det, han sagde? — det betød ikke noget for erhvervslivet. Jeg minder om, at det, jeg angreb det ærede medlem for, var den udtalelse, at det ikke betød noget for det enkelte erhverv og den enkelte virksomhed, den udgift kunne de sagtens bære selv. Men det drejer sig dog om 100 mill. kr., hvoraf hovedparten falder på erhvervskørsel.

Jeg står ved hvert eneste ord, som jeg før sagde om formen for udvalgsforhandlingerne. Det blev sagt før, at der var enighed om, at vi ikke skulle have flere møder. Det var et diktat fra den ærede udvalgsformand. Det blev betydet os allerede sidste onsdag, at tirsdag i indøværende uge skulle

der skrives betænkning, og der var således kun 2 mødedage til at ordne denne sag i. Så kan man bedømme den form for forhandling, hvordan man vil.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh ironiserede noget over, at jeg ikke i realiteten skulle være ordfører for mit parti. Den fornemmelse har jeg nu overhovedet ikke haft selv; jeg ved såmænd ikke rigtig, hvad det er, det ærede medlem hr. Aage Fogh hentyder til. Han nævnte, at en af mine partifæller skulle være kommet med et skriftligt forlangende, som man ikke kunne gå ind på. Så vidt jeg erindrer, gik det forlangende, det ønske, ud på, om man ikke som et bilag til betænkningen kunne føje de skøn, jeg også har efterlyst om den økonomiske udvikling inden for den nærmeste fremtid. Det kunne man ikke, og så vidt jeg erindrer, var det det, min kollega bad om. Jeg har ikke i den anledning følt mig skubbet bort som ordfører.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh kom næsten med en invitation til mig; men, kære ærede medlem hr. Aage Fogh, hvad kan det hjælpe, hvis vi to går og fletter fingre her i korridorerne, hvis det ærede medlem så alligevel ikke rigtig tegner firmaet, når det kommer til stykket, for den mægtige partner socialdemokratiet? Det forekommer mig, at det ofte er sådan med de radikale, som det i sin tid blev sagt, at det gode, som det radikale parti vil, gør de ikke, og det onde, som de ikke vil, gør de ikke så sjældent. Den tale af Bertel Dahlgaard, som jeg citerede tidligere, og som man var så glad for i den radikale lejr, er egentlig udtryk for noget af det samme. Det var en skarp tale, men det endte dog med, at Bertel Dahlgaard stemte for det meste af det, som han angreb.

Vi er selvfølgelig parat til fornyet forhandling i udvalget, men inden jeg går til den, vil jeg alligevel minde det ærede medlem hr. Aage Fogh om en enkelt ting i forbindelse med disse skatter, nemlig at der i hans partis programerklæring står, at det stigende provenu af forbrugsafgifterne skal anvendes til nedbringelse af andre skatter, at grænsen for formueskat bør hæves og afgiften af arv til ægtefæller og livsarvinger bortfalde for mindre arveparter. Er det ikke det, vi har sagt, og som vi har lagt